

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ,
Strada Iuliu Maniu Nr. 36

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Abonament: 300 Lei la an

Redactor responsabil:
Dr. SEBASTIAN STANCA
Telefon 13—74

ÎNVIEREA

„Stricați biserica aceasta și în trei zile o voiu ridica“ (*Ioan 2. 19*),

Pentru corecta explicare a acestor cuvinte ale lui Hristos, apostolul și evangelistul Ioan adaugă: „Isus a spus acestea referitor la templul trupului său“.

Într'adevăr El „s'a răstignit pentru noi în zilele lui Pontiu Pilat și a pățimit și s'a îngropat și a înviat a treia zi“. Și cine se poate îndoi de minunea învierii Lui când atâția martori oculari o dovedesc?

După înviere apără Mariei Magdalena, (*Ioan 20, v. 14*) femeilor cari veniră des de dimineață la mormânt și celor doi ucenici cari mergeau spre Emaus (*Lc 24, 15*) tuturor apostolilor în afară de Toma (*Ioan 20, 19*); tuturor apostolilor împreună cu Toma, care s'a îndoit (*Ioan 20, 26*); apostolilor cari pescuiau pe lacul Genezaret (*Ioan 21, 4*).

El vorbi alor săi pe muntele maslinilor înainte de a se înălța la cer (*Luca 24, 50*). După înălțare îl întâmpină pe Saul prigonitorul creștinilor în drum spre Damasc, cu cuvintele: „Saule, Saule, pentru ce mă gonești?“ (*Fap. ap. 9, 4*).

Da, Hristos, nădejdea noastră a înviat din morți.

Tocmai zelosul prigonitor al aderenților lui Hristos, Saul de odinioară, este apostolul de mai târziu care-și dă seamă pe deplin de importanța acestui act, „Înviind Hristos, a devenit începătura celor adormiți. . . și precum prin Adam toți mor, astfel în Hristos toți vor învia“, este convingerea lui Pavel din I. *Cor. 15, 20. 22*. Învierea morților este nădejdea pe care se razimă credința noastră, nădejde care izvoarește din Învierea Domnului, și care im-

primă creștinismului timbrul unicei adevăratei religii.

Precum sămânța de grâu este îngropată în pământ, unde se discompune întâi, apoi încolțește, crește și aduce rod, astfel și pentru noi moartea este numai o punte de trecere spre o nouă și mai bună viață.

Care ar mai fi rostul suportării cu remanare a greutăților ce ne obvin întruparea poruncilor divine, când prin moarte totul s'ar sfârși? Ce ne-ar folosi să ne numim fii ai lui Dumnezeu, când nici când nu vom putea fi moștenitori ai bunurilor neperitoare?

Tatăl nostru cel ceresc, ne-ar fi plantat într'o lume plină de griji și desiluzii, fără ca să ne descopere, adevărata iubire. Omul cel bun ar fi totdeauna cel înșelat, iar sfințenia vieții o absurditate.

Adevărata filozofie a vieții ar fi ca cu orice preț, chiar și cu prețul unei conștiințe împăcate să ne procurăm cât mai multe comodități pe pământ.

Hristos însă, a înviat. Prin înviere, fiul vecinicii trece pragul netrecut de fii oamenilor.

Precum se prăvăli piatra de pe mormânt, astfel se năruie și toate greutățile credinței noastre, prin învierea Lui, căci ea este o dovadă în plus despre adevăritatea predicii sale referitoare la mărghinirea în timp și spațiu a celor pământești, referitoare la timpul întronării dreptății divine, prin răspata fiecăruia după meritul acțiunilor sale.

Mai poate fi în acest caz religionea creștină nefolositoare vieții practice? Nu... căci cecece dincolo voim să secerăm, aici trebuie să sămănăm.

Adevăratul credincios creștin, chiar tre-

bue să trăiască conform principiilor credinței sale.

Fericirile din predica de pe munte, abia prin Înviere pot fi înțelese, la fel și iubirea cu întreaga-i putere făcătoare de minuni. Învierea imprimă caracterul divin întregului evangeliu.

Ce însemnătate extraordinar de mare ar putea avea pentru noi Betleenul, Nazaretul și Golgota când Hristos cel răstignit n'ar mai fi înviat? S'ar fi putut oare înființa o împărăție a lui Dumnezeu.

Dacă mormântul pentru totdeauna ar fi astupat trupul Lui lipsit de viață, ce răsunet ar fi putut avea cuvintele Apostolilor? De sigur încă dela început ar fi întâmpinat batjocura mulțimei. Ar fi putut ei suporta mult timp ridicula situație, de a se pune în serviciul unuia, care numindu-se pe sine fiul lui Dumnezeu, a murit pe cruce, și cu nimic nu și-a putut ajuta.

Dar nu, groapa i-a umbrit mărirea puțin timp. Hristos cel înviat a dat ordin apostolilor de a învăța popoarele, El a fost cel care a sprijinit acțiunea lor. El domnește și azi în lume.

Au fost necredincioși și în timpul lui Hristos, cari cereau semne dela El. Le-a pus în vedere semnul lui Iona, simbolizând învierea lui. Sunt și azi de cei cari cer semne mari, pentru a crede. Le vom pune în vedere învierea Lui, ca un fapt pe deplin dovedit. Nu vor crede, ca și antecesorii lor, căci chiar văzându-l înviind, vor spune „este o fantomă“ perzistând în necredință. La fel au făcut fariseii, cari deși nu se mai puteau îndoi de realitatea învierii Lui, au perzistat în necredință, plătind pe păzitori să falsifice adevărul.

Dacă n'ar fi fatală pentru soarta multor suflete nemuritoare, încăpăținarea necredinței ar fi de râs.

În dimineața luminei de Paști, când păzitorii plătiți împrăștie zvonul că cel răstignit a fost furat de prietenii lui pe când ei dormiau, perzistența în necredință este o curată nebunie. Poate răsturna mărturia unor oameni cari dormiau, pe a acelora, cari au văzut faptul?

Fără teamă de a greși, deci putem susținea sus și tare, Hristos Mântuitorul a înviat. Și precum El este piatra fundamentală a credinței noastre, învierea Lui este

temelia nădejzii, în realizarea promisiunilor făcute nouă.

Ce ai mai avea de sperat, tu suflet creștin, dacă moartea ar putea învinge viața? Șterge învierea lui Hristos din simbolul credinței și întreg simbolul se destramă.

Prin înviere creștinismul ajunge a fi o adevărată religie, căci „religie“ înseamnă o legătură, o legătură între Dumnezeu și creatură, între cer și pământ, între ceea ce este trecător și neputzabila putere de viață. Unul dintre noi, Isus omul, Mesia, a învins moartea și s'a transfigurat în corpul său omenesc.

Deci nu înzadar va năzui cel credincios după mântuire.

Pentru noi toți, imnul învierii „Hristos a înviat din morți, cu moarte pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le“, este cel al învingerii. Mii de glasuri îl cântă iar inimile credincioșilor tresaltă de bucurie. Ziua învierii e: „ziua făcută de Domnul ca să ne bucurăm și să ne veselim întrânsa“.

Mielul nostru de Paști s'a jertfit, e Mesia. Pentru aceea după cum spune apostolul Pavel: „să prăznuim Paștile nu întru aluatul cel vechiu, nici întru aluatul răutății și al vicleniei; ci întru azimele curăției și ale adevărului“.

Curăția și adevărul, trebuie să fie hrana sufletului nostru. Misterul sfintelor Paști ne învață, că adevărul este învingător.

Precum biserica neîncetat ține la adevărul vecinic și prin aceasta învinge rând pe rând pe toți dușmanii ei de moartă, astfel este și raportul vieții noastre pline de credință față de adevăr. Putem ca totdeauna să sărbătorim Paștile, dacă ne nutrim din pâinea curăției și adevărului. Curăția ne ferește de păcate, iar duhul adevărului, de ispitele greșelilor și de minciună. Alți dușmani în afară de aceștia n'avem; cel puțin alții contrari fericirii noastre, decât acești 3: *păcatul*, *greșala* și *minciuna*. Scăpându-ne de ei împreună cu Hristos sărbătorim începutul propriei noastre învieri. Salvarea noastră avem s'o mulțumim darurilor împărtășite de Dumnezeu omul prin patimile sale.

Cât de diferit sunt privite azi patimile Mântuitorului! El a dat lupta cea mare, iar sufletul său e plin de bucurie pentru

învingerea finală. Voește însă, ca și pe noi să ne împărtășească de roadele învingerii sale. Ne-a redat libertatea și așteaptă ca noi să prindem ancora mântuirii.

Libertatea trebuie s'o folosim.

Ce ne poate ajuta, dacă Hristos plătind prețul răscumpărării sufletelor noastre, noi din nou le vindem. Eram sclavi ai satanei și ne-am făcut fii ai Tatălui și moștenitori ai casei Lui.

Conștii de demnitatea și libertatea noastră, trebuie să ne arătăm demni de darul răscumpărării. Să fim pătrunși cât mai mult de actele liturgice ale sărbătorii Învierii, cari sunt o expresiune puternică a unei fierbinți rugăciuni de mulțumită adusă lui Dumnezeu pentru cel mai mare act al îndurării sale față de oameni.

Constituirea consiliilor eparhiale.

E lucru foarte firesc, ca în preajma convocării nouilor adunări eparhiale, să se discute și constituirea consiliilor eparhiale, care trebuie făcută în conformitate cu noul Statut pentru organizarea Bis. ort. rom.

Și într'adevăr, în nr. 14 a. c. al „Renașterii“ aflăm un articol, „Constituirea consiliilor eparhiale“, care-i de covârșitoare și actuală importanță.

Autorul articolului, înțelegând dificultățile aruncate la suprafață sub acest raport prin modificările făcute Statutului șagunian, (numărul membrilor consiliilor eparhiale fiind redus) în consecință analizând problema în toate componentele ei, caută să-i dea o *rezolvire împăciuitoare*.

Dar cum autorul termină cu invitarea, ca oricine are alte vederi de cât cele expuse, n'are decât să le arate pentru ca problema să se lămurească cât mai bine, vom urma acestei invitări, privind constituirea consiliilor eparhiale și din alt punct de vedere.

Firește nu intenționăm nimic alt ceva decât ca din aceste expuneri să se precizeze o chestiune de vital interes pentru Biserică, știind bine, că din ciocnirea ideilor totdeauna scapără scânteia adevărului. Astfel departe de noi orice intenții vătămătoare pentru alți, căci foarte bine spune

autorul articolului amintit: „Biserica nu poate fi teatrul vanităților și ambițiilor deșarte“.

Discuția se învârte în jurul întrebării; se fac alegeri integrale — exceptând membrii; salariați aleși și aprobați pe viață — sau nu? Membrii onorifici aleși pe viață rămân sau adunarea eparhială face alegeri noi? În articolul amintit întrebarea aceasta se răspunde în sensul ca membrii onorifici aleși pe viață să fie menținuți, firește re-partizându-i pe secții.

Declarăm cu francheță, că nu împărtășim acest punct de vedere, deoarece Statutul pentru organizarea Bis. ort. rom. e foarte limpede în privința aceasta. Art. 140 spune: „Consilierii onorifici se aleg pe timp de 6 ani cât durează un period electoral și pot fi realeși“. Prin urmare nu există membrii onorifici aleși pe viață. Da, ei pot fi realeși, dar nu sunt pe viață, și nime nu le poate garanta că vor fi totdeauna realeși. Menținerea lor „pe viață“ e oprită. Că au fost aleși „odată“ pe viață, nu prezintă nici o dificultate, doar situația de „membru onorific“ nu cade în cadrul unui „drept câștigat“.

Cunoaștem cazul dela Metropolia Bucovinei, unde consilieri-referenți salariați și numiți pe viață, odată cu aplicarea noului statut, nefiind aleși — în trecut fiind numiți — și-au pierdut situația. Și accentuăm n'a fost vorba de consilieri onorifici, ci de consilieri-referenți salariați și numiți pe viață.

Astfel art. 140 din statut fiind limpede și categoric, chestiunea consilierilor onorifici aleși pe viață e lămurită, și n'ar fi nici o ilegalitate și nime nu s'ar putea simți ofensat, dacă Adunarea eparhială, care-i suverană, va crede că-i mai bine să procedeze la alegere integrală.

De altfel lucrul acesta are și rationamentul său. Știm, până acum era obiceiul, ca în funcțiuni de acestea să fie alese numai persoane mai în vârstă. Ori vârsta nu poate și nu trebuie să fie totdeauna etalonul care formează noțiunile de „demn și nedemn“ sau „capabil și incapabil“ pentru o funcție oarecare. Doamne păzește, nu susținem că membrii onorifici mai în vârstă, aleși în trecut, nu și-au meritat alegerea, sau că n'ar exista alții în vârstă care ar merita acest lucru, dar tot atât de puțin s'ar pu-

tea afirma că n'ar exista și persoane mai tinere, demne de așa ceva. Eparhia Clujului, care la înființarea ei găsisese aici numai un preot-protopop, bătrân și debil, azi dispune doar și de elemente tinere, cari prin pregătirea, entuziasmul, dorul și forța lor de muncă, ar putea contribui din plin la bunul mers al Bisericii, și aceasta cu atât mai mult fiindcă și până acum au dat dovadă de rodnică activitate în această direcție.

Dar mai există și alt motiv care pledează pentru alegere integrală.

Membrii onorifici aproape toți sunt externi, (interni nu erau atunci) și deplasarea lor pentru ședințe, chiar făcând excepție dela cheltueile împreunate cu acest lucru, nu-i totdeauna posibilă, și astfel rezolvirea afacerilor stagnează și bunul mers al Bisericii e stânjenit. Ori lucrul acesta nu-i admisibil. Și dacă în trecut alegerea celor externi a fost o necesitate, în urma împrejurărilor dela centru, astăzi situația se prezintă cu totul altfel. În Cluj avem azi profesori de religie la licee, avem profesori la Academia teologică. Aceștia sunt totdeauna la îndemână și participarea la ședințe nu-i împreună cu nici un fel de cheltuială nici pentru ei și nici pentru fonduri. Aici tinerețea nu poate fi invocată drept argument serios împotriva alegerii unuia sau altuia dintre ei în consiliul eparhial. Dimpotrivă, orice eparhie ține de demnitatea ei să aleagă în funcțiile onorifice ale consiliului eparhial și pe unul dintre acei, cari dacă sunt demni și capabili pentru catedre, vor fi capabili și pentru chestiunile cari cad în atribuțiile numitului consiliu. Nu există eparhie, care să nu aibă în consiliul ei eparhial cel puțin un profesor ori doi dela școalele ei. E un act și de demnitate, dar și de dreptate, și nu se poate presupune că tocmai adunarea eparhială a Clujului, care numără drept membrii atâta bărbați de seamă, să facă abatere în privința aceasta.

Dar oricum ar fi, Statutul pentru organizarea Bisericii ortodoxe române, necunoscând instituția de membri onorifici aleși pe viață, **alegere integrală trebuie făcută**, ca astfel cu legi și oameni noi să se înceapă un nou period de progres pentru binele Bisericii, pentru binele neamului și al țării noastre.

Uniformizarea serviciului religios.

Se observă dela război încoace, că serviciile bisericești diferă în unele privințe, dela un preot la altul. Chiar credincioșii între dânșii spun: „Altfel slujește părintele din satul cutare“! Și atunci lumea năvălește acolo. E bine, nu zic ba, dar să nu ne trezim într'o zi în biserica creștină ortodoxă, cu o mulțime de feluri și metode noi de a face serviciul bisericesc.

Dar să dau un exemplu: mie mi s'a întâmplat ca la slujba în sobor, în satul meu, eu să zic: cu înțelepciune „drepti“ să ascultăm „Sfânta Evanghelie“, al doilea coleg — preot tânăr — zice la rândul său: cu înțelepciune *dreaptă* să ascultăm „sfânta Evanghelie“, iar al III-lea frate zicea „cu înțelepciune dreaptă, trebuie să ascultăm sfânta Evanghelie“.

Și iacă așa; din trei preoți, nu ne potrivim de loc, unul zice „înțelepciune dreaptă“ ca și cum ar fi înțelepciune strâmbă; altul zice că „trebuie“ să ascultăm „Sfânta Evanghelie cu înțelepciune dreaptă“; mă rog fel de fel? Dar nu cumva să le faci observație!??

Fie care cu felul și în felul său. Un preot tânăr când a fost vorba de botezul „copiilor pierduți“ a întrebat pe oameni ca să-i arăte în Sfânta Evanghelie unde stă scris, ca să-i boteze. Și a ieșit cu Sfânta Evanghelie în fața oamenilor și oamenii de unde să știe . . . și la urmă tot i-a botezat. Iată deci 2 cazuri printre atâtea, care cam dau de gândit să vegheze pentru uniformitatea serviciilor religioase.

Eu am privit cu drag ori ce gând bun și frumos în biserică. N'am îmbrățișat preoția la 19—20 ani, ci la 30 ani, am îmbrățișat-o din convingere și nu mă laud cu felul cum îmi fac datoria: dar cu durere spun, că în serviciile religioase cam umbliăm fiecare după capul nostru. Să se constate și pot spune în mod sigur, că o „sfințire de apă“ care-i cea mai ușoară slujbă, diferă foarte mult dela un preot la altul. În felul acesta cred, că vom ajunge la o desfigurare a serviciilor religioase.

Sunt printre cei dintâi, care cer „uniformizare“ în serviciile religioase. Se poate,

că, chiar unii dintre noi să fim în greșeli — o îndreptare este însă educabilă.

Simt nevoia unui „rigorism“ nu pentru pedepsire, ci pentru îndreptare. Prea multul elan, prea multul entuziasm, ne face să trecem peste literile scrise cu sânge, în Sf. Evanghelie.

Ar fi cred una din măsurile, care ar da rezultate neașteptate. Și-aș îndrăzni să spun, că în aceeași eparhie, în aceiaș Duminecă, să se predice acelaș subiect, desigur așezat și orânduit de cei de sus. Fără unitate în acțiune, formăm insule, iar nu continent creștin.

Preot. **Nec. Negoită**
Erbiceni—Iasi.

Pocăința.

*Pocăiți-vă, că s'apropiat
împărăția ceriur'lor.*

(Mateiu IV. 17.)

Întunerecul legii vechi începe a se împrăștia. Ioan botezătorul vine învățând și pregătind pe oameni pentru legea cea nouă, legea luminei, dar Ioan este prins și cade jertfă nevinovată trufiei și poftei de răzbunare a sufletului viclean și îndrăcit a Irodiadei.

Irod, acest suflet slab și netrebnic, încătușat în lanțurile pătimasei Irodiade, smulge viața din trupul sfântului Ioan botezătorul, acest proroc mare ce s'a născut pe pământ.

Și acum iată sosită vremea, ca să pășască Hristos la mijloc cu învățăturile sale cele dumnezești și de suflet izbăvitoare, ca să facă lumină în sufletul oamenilor, vestindu-le poruncă mare și hotăritoare zicând: *Pocăiți-vă!* că s'a apropiat împărăția ceriurilor.

Vestitorul Ioan boteza cu apă, dar iată acum sosește Hristos, care va boteza cu Duh sfânt, lăsați deci viața voastră moartă de până acuma și vă pocăiți, ca să vă faceți vrednici de împărăția ceriurilor.

Porunca aceasta: *Pocăiți-vă!* ne sună nouă și astăzi și'ntotdeauna până la sfârșitul veacului, căci păcatul omenesc nu are sfârșit. Deodată ce omul intră în viață, el începe a păcătui și acest păcat îl confundă tot mereu pe om în noianul fără-

delegilor, până când înecându-se în păcatele lui, omul începe să-și uite de Dumnezeu sfântul și de Domnul nostru Isus Hristos. Dar Dumnezeu sfântul în bunătațea sa nemărginită, ni-a dat putința și mijlocul prin care ne putem mântui din gheena focului, și acest mijloc este iubitor: *Pocăința.*

Tot cel ce se naște în lume se naște cu păcatul strămoșesc, care păcat să curăță și să spală prin sfântul Botez. Însă aceasta spălare nu este de ajuns, omul ar trebui acum, ca după botez să ducă o viață creștinească și să nu-și mai întine sufletul său cu păcate noi. Da, așa ar trebui să fie!

Însă vicleanul diavol, care pândește toți pașii și faptele omului, stă necurmat la pândă și prin îndemnurile sale răutăcioase, mână și îndeamnă pe om tot spre păcate.

Omul începe a păcătui și azi și mâine, deodată însă i se arată că calea pe care merge el nu este bună. Dumnezeu sfântul îi trimite omului — spre a-și aduce aminte de răul în care petrece — deosebite semne precum: boale, pagube, năcazuri grele, suferințe trupești și sufletești și atunci omul văzându-se strâmtorat revine la gândul, că oare prin ce mijloace s'ar putea mântui de aceste rele?

Pocăință..... îi sună atunci porunca lui Isus!

Omul se trezește din amorțeala sufletului său, începe a-i părea rău de cele ce a făcut, aleargă după sfat încoace și încolo, dar sfătuitorul cel mai potrivit nu poate fi la acest năcaz altul decât preotul, la care trebuie să alerge cel bătut de soarte, căci numai preotul îi poate da ușurarea greutăților celui păcătos, prin taina spovedaniei și prin împărtășirea celui întors la pocăință, cu scump trupul și sângele lui Isus Hristos.

Pocăiți-vă! ne zice Domnul nostru Isus Hristos. Să ne pocăim deci, iubitorilor, cu toți, ferindu-ne de păcate, de fapte rele, alergând la taina mărturisirei mai ales acum în postul mare, și spălându-ne de păcatele noastre prin împărtășirea cu sfințele taine.

Și atunci, după ce în felul acesta ne-am pocăit, să începem apoi și o viață nouă, părăsind pe aceea pentru care am suferit

și pentru care ne-am pocăit, urmând o viață nouă, fără de păcate, plăcută lui Dumnezeu, ca să ne facem vrednici de împărăția Lui, pe carea cu toți să o dobândim în veci.

Pr, N. Todea.

Clopotele Catedralei noastre.

Vineri în săptămâna trecută au sosit la Cluj clopotele catedralei noastre. Au fost descărcate din vagoane și împodobite cu tricolor au fost transportate pe șantierul catedralei, unde sunt depuse așteptând momentul așezării lor în turnurile mărețului edificiu. Cele patru clopote au fost turnate de firma Seltenhofer din Șopron, aceeași firmă, care la timpul său a furnizat clopotele catedralei din Sibiu, precum și alte multe clopote ale bisericilor din Ardeal. Și acele clopote s'au dovedit neescepționabile din nici un punct de vedere.

Clopotele noastre sunt executate din materialul cel mai bun, frumoase și solide și sperăm că nici nerăbdarea noastră de a le auzi sunetul nu va fi desiluzionată.

Sfințirea lor se va face în ziua de *Dumineca Tomii* pe șantierul catedralei, iar Lunia următoare se vor ridica și așeza în turnuri. Ele vor constitui încă una din pozoabele acestei biserici destinate să vestească în cursul vremilor viitoare biruința dreptății divine asupra urgiilor din trecut și să cheme poporul dreptcredincios la altarul evangheliei Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Am dori ca la festivitatea sfințirii clopotelor să participe și preoții noștri, cari au posibilitatea să vină la Cluj și mai ales preoții cu poporul din jurul Clujului.

Christos a înviat!

Cercetează creștine și socotește în cugetul tău: crezi tu cu adevărat când întâmpini pe semenii tăi în ziua praznicului Învierii Domnului cu cuvintele: „Christos a înviat”, ori răspunzi: „Adevărat că a înviat”. Dacă mărturisești această credință mare, de ce cugeți rele în sufletul tău, de

ce duci un trai ca și când El ar fi mort? De ce vorberști lucruri slabe, ca și când El nu te-ar auzi? De ce te mâni ca și când El nu te-ar ști? De ce injuri, batjocorești, te imbeți, clevețești, trăești în fărădelegi ca și când El nu ar fi viu?

Dacă nu vei putea răspunde cum va veni vremea când vei sta la judecată în fața judecătorului celui drept și acolo va trebui să răspunzi și să spui numai adevărul? Și ce înfricoșată va fi judecata aceasta pentru cel ce nu-și cumpănește aici pe pământ faptele sale.

Caută și te socotește cu tine isuși măcar în aceste zile mari de praznic și te curăță de noroiul patimilor. Ridică-te până ce mai este vreme, oprește-te până când nu este prea târziu.

Ascultă cum te chiamă glasul Bisericii: „Veniți să bem beutură nouă din izvorul nestrucăciunii și să ne curățim simțirile”.

Faceți ca praznicul Paștilor să fie izvor de renaștere, de întărire în cuvântul Evangheliei, de mântuire din legăturile întunecului și ieșire la lumina curată și sfântă a învierii. Și în sufletele tuturor să răsunе acum și pururea cu adâncă convingere răspunsul: „Adevărat că a înviat!”

Conscrierea populației. *Ministerul de Interne a dispus conscrierea tuturor cetățenilor țării. Această conscriere se începe în ziua de Paști. Având o importanță deosebită națională și cetățenească, îndrumăm preoții noștri să explice poporului însemnătatea acestei numerări, să vegheze ca să fie conscriși toți credincioșii noștri în calitatea lor de ortodocși, în familiile mixte părțile noastre ortodoxe să fie trecute ca ortodoxe, fie că sunt membri mai mulți, fie că este numai unul. Cei duși din orașe, în excursii ori deplasați pe la sate în cursul sărbătorilor, să fie toți luați în conscriere, căci altcum ne vom trezi cu un număr scăzut și ireal al orașenilor, cari în timpul conscrierii lipsesc din orașul lor de domiciliu. — În general preoții noștri*

să dea mână de ajutor comisiilor de conscriere exercind prin aceasta totodată și un control al exactității datelor privitoare la credincioșii noștri.

Alegerile eparhiale. Pe lângă deputații aleși și publicați în numerii trecuți ai gazetei noastre au mai fost aleși încă următorii domni: 1. Cercul Baia-Mare: Alexandru Iancu, Dr. Ion Matei. 2. Cercul Dej: Dr. Augustin Bodea, Dr. Valer Hango. 3. Cercul B.-Prund: Atanasie Bejan, Dr. Gheorghe Pavel. 4. Cercul Târgul-Murăș: Dr. E. Dăndea, Dr. Aurel Baciuc. 5. Albac: Dr. Sextil Pușcariu, Dr. Remus Pașca. 6. Cercul Abrud: Dr. Candin David, Ion Micu. 7. Cercul Zlatna: Ion Lapedatu, Daniil Roșu.

O nouă fundațiune dată în administrația Consiliului nostru eparhial. Preotul nostru *Alexandru Sighiartău* din Ciceu-Poieni, tractul Dej, a predat la Dumineca Floriilor, în mâna P. S. S. Episcopului nostru *Nicolae*, un libel de depunere de 27.000 Lei, ca din venite să se dea ajutoare — ucenicilor și calfelor dela meserii, — din 4 comune ortodoxe — de unde s'a născut și unde a funcționat ca preot. — Ne bucurăm, că sporește numărul celor ce cugetă frumos și creștinește în amurgul vieții lor.

Petrecere. Studenții an. III. dela Academia Teologică ort. rom. din Cluj cu concursul intelectualilor români din Hida și jur, aranjază în seara zilei de 26 Aprilie (a treia zi de Sf. Paști), în „Casina Română“ din Hida o *Serată-Artistică-Literară* urmată de dans.

† **Amalia Cherebețiu n. Prodan**, soția preotului nostru din Chiochiș, după scurte, dar grele suferințe, a trecut la cele eterne în 11 Aprilie 1927 în al 48-a an al vieții sale. — Fiei țărâna ușoară!

Fabricantul american Ford a suferit un grav accident de automobil, ciocnindu-i-se mașina cu o altă ce venia cu viteză mare din direcție opusă, și răsturnându-l în șant. A fost scos de sub mașină în stare gravă și transportat la un spital din apropiere. Întrucât se bănuște, că este la mijloc un atenfăț, poliția a întreprins cercetări vaste pentru descoperirea complotiștilor.

Activitatea sectanților. Organele siguranței din capitala țării s'au încredințat, în urma unor descinderi la așa zisele localuri adveniste de rugăcini, că propagandiștii nu s'au mulțumit numai cu o activitate pur spirituală, ci lucrează în scopuri subversive. În deosebi ei urmăresc desagregarea sufletului românesc prin ponegrirea clerului

sau, cum glăsuște Evanghelia, „baté-voiu păstorul și se vor risipi oile“. Se slujiau, în acest scop, de proiecțiuni: A rămas ca justiția să-și spună cuvântul, întrucât, după constituția țării noastre, libertatea religioasă a sectanților nu implică și dreptul lor de a jigni și a lucra împotriva conștiinței religioase, pe care se sprijine țaria Statului.

O nouă provocare. Ceeace se petrece de un timp încoace în Chișinău nu mai poate fi socotit pur și simplu ca un fenomen caracteristic, ci ca un simptom absolut îngrijitor: elementul evreesc, care umple toate cinci continentele cu strigăte de alarmă, că aici e persecutat, nu scapă nici o ocazie de a provoca în modul cel mai neadmisibil și puterea de Stat și elementul românesc. În zilele trecute a avut loc depunerea jurământului recruiților din contingentul 1927. Toate confesiunile creștine și-au avut pe reprezentanții lor la datorie, numai confesiunea izraelită a lipsit. Di rabin Tirezon a refuzat pur și simplu să participe la depunerea jurământului recruiților evrei și nici n'a delegat pe nimenia să-i fie locul, ba nici măcar n'a aflat necesar să avizeze despre aceasta Comandamentul. Astfel recruiții evrei n'au depus jurământul. — Probabil că rabinul Tirezon soco este populația evreească din România ca exteritorială, fără obligațiuni față de țara în care-și câștigă pâinea de toate zilele....

Mai multe femei: Zilele acestea au fost publicate datele statistice oficiale relative la populația capitalei Cehoslovaciei. După această statistică Praga are astăzi 737.000 locuitori dintre cari 255.600 bărbați și 381.400 femei. După cum se vede numărul femeilor predomină în Pragă mai ales dacă se ia în considerație că în numărul bărbaților se cuprinde și garnizoana militară.

Logica feminină. Se observă de noi toți, că pe vremea căldurilor, doamnele își fac o plăcere din a purta fel de fel de blănuri la gât. Rațiunea — spunea o doamnă — este, că noi nu vrem să contrariem natura, vrem adică să mergem cu temperatura, ceea ce ni se pare logic: purtăm vestimente calde când e cald iar răcoroase când e răcoare.

„**Prietenenele tinerelor fete**“. Acesta este numele unei societăți de asistență socială, întemeiată în luna Februarie a. c. în București, cu ajutorul municipiului reprezentat de d. Mihail Berceanu, cunoscut pentru sentimentele și acțiunea sa creștinească. Scopul urmărit este ocrotirea fetelor plecate în streini după servicii pentru câștigarea existenței în București. Viața și atmosfera unui oraș atât de mare reprezintă însă și o mare ispiță

pentru sufletul și pentru curăția unor ființe lipsite de experiența vieții. În alte țări, ființează mai de mult asemenea organizațiuni, numite „Vetre casnice“, „Societăți prietenești“ etc., cari au în diferite orașe așezăminte, la cari se adresează fetele venite în orașe pentru a-și deschide un drum în viață. Acesta este un punct al dragostei creștinești către aproapele și, în streinătate, asemenea organizațiuni fac parte dintre operele de asistență socială ale Bisericii.

Nr. 81/1927.

2—3

CONCURS.

Pentru întregirea parohiei de cl. III. Soporul-de-Câmpie aparținătoare acestui protopopiat se publică concurs cu termen de 30 zile în „Renașterea“.

Emolumentele împreună cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat, conform calificațiunii, pentru parohie de cl. III.
2. Sesiune parohială 32 jug. cultivabile.
3. Locuință, corespunzătoare în natură și supraedificatele recerute.
4. Câte o ferdelă de cereale și o zi de lucru de fiecare familie.
5. Stolele uzitate conform recerștelor timpului.

Doritorii de a ocupa acest post să-și înainteze petițiile instruite în ordine subsemnatului oficiu protopopesesc și cu prealabilă încuviințare se pot prezenta în parohie spre a celebra, cuvânta și face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesesc înțelegere cu consiliul parohial.

Turda, la 5 Aprilie 1927.

Oficiul protopopesesc.

Iovian Mureșan,
protopop.

	BIBLIOGRAFIE	
--	---------------------	---

A apărut: În „Biblioteca creștinului ortodox“ a apărut broșura Nr. 27—28 „Baptismul în România din punct de vedere istoric, național și religios“, de P. S. S. Episcopul Grigorie al Aradului. — Cuprinde convorbiri cu un predicator baptist. — Această carte este de mult folos pentru preoții și pentru toți enoriașii noștri, ca să știe apăra biserica strămoșească față de rătăcirile diferitelor secte religioase. — Prețul 6 Lei exemplarul. Se poate procura dela Librăria eparhială din Arad. — O recomandăm preoțimei ca o carte foarte bună în chestiunea sectelor.

Revista „Credința“. Apariția fiecărui organ nou de propovăduire a cuvântului Dumnezeu nu poate decât să umple de sinceră bucurie sufletul nostru al tuturor. Însamnă doar o arteră în puls, prin care va picura în sufletul mulțumii dornice de lumină, învățătura sf. Scripturi, cea plină de dulceață, mângâere și înviore sănătoasă. — E vorba de „Credința“ revistă de cultură religioasă și națională pe înțelesul tuturor, care apare la Cernăuți, sub conducerea unui comitet compus din vrednicii preoți bucovineni și profesori universitari dela facultatea teologică bucovineană, în frunte cu însuș decanul acelei facultăți — d-l. prof. dr. N. Cotos. Faptul că între membrii comitetului întâlnim bărbați cunoscuți din trecut drept dibaci mânători ai condeiului pe terenul scrisului religios, ex. prof. N. Cotos, protop. I. Bucevșchi, preot. Gh. Negură ș. a. e un semn sigur, că revista își va realiza cu ușurință scopul ei „deluminare, îndemnare și zidire religioasă și morală ortodoxă și cetățenească“. — Revista se prezintă în condiții excelente sub orice raport, și umple un mare gol în simțul Bisericii bucovinene, care până acum era lipsită de un organ al ei, scris pe înțelesul tuturor. Nr. 3 tratează despre „Biserica și școala“, „Evanghelia din Duminică a doua a sfântului și marelui post“, „Folosul postului“, „Bunavestirea Maicii Domnului“, „Feriți-vă de beție“, „Despre sf. mărturisire“, și alte lucruri de interes obșteșc, totul, în limpede graiu românesc. — Noi ne facem o plăcută datorie recomandând revista „Credința“ și preoțimii noastre, care a fi va fi un puternic și binevenit sprijin în luminarea masselor, pe care cu deosebire le au în vedere revista bucovineană. Abonamentul anual 70 lei, apare de două ori pe lună, adresa, Diac. N. Lazăriuc, Cernăuți, str. Mărășești Nr. 29.

	<p>Fondat: 1872.</p> <p>Cea mai mare Turnătorie de clopote din țară</p> <p>Strada Lunei 4.</p>
--	--